

съда, добре знаеше, че ще бъде убит от фашистите. С неவிжданo и нечувано спокойствие, на духа той говореше за това, като за неизбежен резултат, щом е попаднал в плен на врага. Ясно виждаше дори такава подробност, че неговата майка ще си спомни за старите си познанства с хората от двора, че сигурно ще се опита да моли за спасението на сина си и че също така сигурно никакъв резултат няма да постигне.

Един ден, към края на м. юни, Вапцаров успя да склони един от младите стражари, който пазеше в коридора, да му устрои скрита среща с неговия скъп приятел Антон Попов, който беше затворен в килия на същия етаж, намираща се през три килии от нашата. За своя най-близък приятел Вапцаров говореше с голяма любов. Средата стана за миг. Скъпите приятели успяха само да се прегърнат и да се целунат.

След няколко дни вратата на нашата килия се отвори внезапно, влязоха стражари и полицейски агенти и предупредиха Вапцаров да си вземе багажа, за да бъде изпратен в затвора. Ние всички увиснахме на раменете му. Той беше бърз в движенията си, но изумително спокоен. Простихме се с този, когото обикнахме, когото в краткия ни съвместен живот ние видяхме в цялото му величие на талантлив поет и великолепен човек - комунист.

През месец юли 1942 година фашистите в България извършиха срамно дело. Съдиха и убиха един от най-прекрасните синове на България. Вапцаров и до последната си минута се е държал достойно пред врага. Той загинал с Ботева песен на уста.

17.VIII.1952 год.

